

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **H. H. T.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2026, č. j. MV-35537-4/SO-2026,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I.** Žalobě **se přiznává** odkladný účinek.
- II.** Žalobce **je povinen** Krajskému soudu v Ústí nad Labem zaplatit soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 15. 4. 2026 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2026, č. j. MV-35537-4/SO-2026, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 1. 2026, č. j. OAM-16823-28/DP-2024, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. V žalobě žalobce současně navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že přiznání odkladného účinku žalobě je předpokladem toho, aby eventuální ochrana poskytnutá jeho veřejným subjektivním právům byla včasná a spravedlivá. Bez přiznání odkladného účinku žalobě by totiž podle něj bylo případné zrušení napadeného rozhodnutí toliko formálním úspěchem. Obsáhle citoval z judikatury, konkrétně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-96, č. 786/2006 Sb. NSS, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 3 A 203/2011-40. Dodal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

jeho života, jelikož žije na území České republiky se svou matkou a jejím manželem již čtyři roky a navštěvuje kurz českého jazyka. Podotkl, že za další kurz již uhradil školné ve výši 24 000 Kč. Žalobce zdůraznil, že si není vědom případného ohrožení veřejného zájmu ani újmy, která by mohla přiznáním odkladného účinku vzniknout druhým osobám. Podotkl, že ctí právní řád České republiky a nikdy se nedopustil protiprávního jednání.

3. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 17. 4. 2026 navrhl, aby soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Zdůraznil mimořádnou povahu institutu odkladného účinku a význam právní moci správního rozhodnutí. Uvedl, že účelem odkladného účinku není „*suplovat*“ pobytové oprávnění. S odkazem na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 A 140/2015-22, trval na tom, že újma by žalobci mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění. Za zmatečnou označil žalobcovu zmínku o synu žalobkyně. Podle žalovaného není výkon napadeného rozhodnutí spojen s bezprostřední nutností, aby žalobce svého studia zanechal, neboť studium lze krátkodobě přerušit či změnit jeho formu na distanční. Obsáhle citoval z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2023, č. j. 4 A 24/2023-30, a z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56. Konstatoval, že žalobce je v řízení před soudem zastoupen advokátem a náležitá ochrana jeho práv je proto zajištěna. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2019, č. j. 54 A 59/2019-22, uvedl, že případné žalobcovy konzultace s právním zástupcem či přítomnost při jednání před soudem lze zajistit pomocí videokonferenčních zařízení. Dále v této souvislosti upozornil na možnost udělení víza k pobytu do 90 dnů, které by žalobci umožnilo fyzickou přítomnost při jednání před soudem. K žalobcovu tvrzení, že již uhradil školné, žalovaný odkázal na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2018, č. j. 48 A 64/2016-51, podle něhož lze ekonomické důvody za nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince považovat jen zcela výjimečně. Dodal, že kdyby soud přiznal v řešené věci žalobě odkladný účinek, musel by jej přiznávat vždy, pokud cizinec, jemuž nebylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, argumentoval nutností opustit území. Tento názor podpořil odkazy na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2011, č. j. 9 A 290/2011-24, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2012, č. j. 45 A 11/212-25.
4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

6. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě lze vyhovět.
7. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud mimo jiné ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobě lze na návrh přiznat odkladný účinek i v případě, že se jedná o žalobu proti rozhodnutí v tzv. pobytových věcech cizinců, a nikoli o rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy fakticky až v této navazující fázi správního řízení může být cizinec donucen opustit území České republiky: „*Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěžít lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu*“.
8. Ve světle citované judikatury Nejvyššího správního soudu je tak zdejší soud toho názoru, že již samotné rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, je schopno žalobci způsobit újmu, neboť je nucen Českou republiku opustit. Veden těmito úvahami má soud za to, že u žalobce byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť při zohlednění závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném usnesení je výkon žalobou napadeného rozhodnutí, s ohledem na charakter souzené věci, schopen žalobci způsobit újmu.
9. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se týká toliko žalobce. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.

10. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem dle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. V daném případě byla zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s odůvodněním, že žalobcovy vzdělávací aktivity na území České republiky nevedou k původně vytyčenému cíli, tedy k žalobcovu vysokoškolskému studiu.
11. Aniž by soud jakkoli předjímal důvodnost žalobních námitek, v této fázi řízení konstatuje, že nelze důvody neprodloužení žalobcovy povolení k dlouhodobému pobytu (tj. skutečnost, že si doposud neosvojil český jazyk na takové úrovni, která by mu umožnila studovat na vysoké či vyšší odborné škole) vnímat *prima facie* jako okolnost natolik závažnou, aby bylo bez dalšího v rozporu s důležitým veřejným zájmem, setrvá-li žalobce na území České republiky až do rozhodnutí soudu o jeho žalobě. V porovnání s újmou, která hrozí žalobci v souvislosti s jeho vycestováním z území České republiky, kde pobývá již 4 roky se svou matkou a kde má zaplacený jazykový kurz, se nejvíce soudu jako nepřiměřené, pokud bude moci žalobce na území České republiky do rozhodnutí o žalobě setrvat.
12. Podstatné v tomto ohledu je i to, že ani žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě neuváděl žádné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že pro ochranu veřejného zájmu je zcela nezbytné, aby žalobce urychleně opustil území České republiky. V žalobě tvrzenou „bezproblémovost“ žalobce žalovaný ve svém vyjádření nijak nezpochybňoval. Soud v tomto kontextu zároveň připomíná, že podle § 73 odst. 5 s. ř. s. může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly. Poukáže-li tedy žalovaný na takové okolnosti následně, může soud toto usnesení, jímž byl žalobě přiznán odkladný účinek, zrušit.
13. S ohledem na shora uvedené soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení, a podané žalobě odkladný účinek přiznal.
14. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobci uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
15. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703 3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1784900726**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** kasační stížnost přípustná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Ústí nad Labem dne 22. dubna 2026

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.